

שלושה חיילים

מתוך "סיפורי פיות מאירופה"
י. ג'קובס 1916

שלושה חיילים חזרו ממערכה קשה, סמל אחד, רב-טוראי וטוראי פשוט. לילה תפס אותם ביער והם הדליקו מדורה כדי לישון בחום שלה. שניים נשכבו לישון והסמל נשאר בשמירה. הוא התהלך הנה והנה כשבאה אליו אישה זקנה, כפופה מאוד ושאלה:

"האם אוכל להתחמם קצת ליד האש שלכם?"
"בוודאי, אמא, את מוזמנת לתפוס חום כמה שרק תוכלי."

האישה התיישבה ליד המדורה וכשהתחממה היטב אמרה לסמל:

"תודה לך, חייל. הנה דבר מה על טוב לבך" ונתנה לו ארנק שנראה ריק לגמרי.

"תודה לך, גברתי" אמר הסמל "אבל לא הייתי רוצה לקחת דבר כזה ממך, במיוחד שנראה לי כי

אין דבר בפנים." "כך זה נראה עכשיו" אמרה האישה "אבל קח אותו בידך, תהפוך ואז תראה שמטבעות זהב נופלות ממנו."

הסמל לקח את הארנק וכשהחזיק בו ביד עם הפתח כלפי מטה יצאו משם מטבעות זהב. הוא הודה לה מאוד והיא הלכה לה.

בלילה הבא שמר רב-טוראי וגם אליו באה האישה וביקשה רשות לשבת ליד האש.

"בוודאי, גברתי" אמר "את מוזמנת. אני יודע מה זה להרגיש קור בעצמות."

האישה ישבה ליד האש וכשרצתה כבר ללכת נתנה לרב-טוראי מפת שולחן.

"תודה לך, גברתי, אבל חיילים כמונה לא עורכים שולחן במפה כשבאים לאכול."

"כן, אבל המפה הזו גם מביאה אוכל לשולחן" אמרה האישה "כשרק תשים אותה על השולחן או על הארץ ותגיד "תתכסה!" תראה שארוחה טובה ביותר מופיעה על המפה."

"אם כך" אמר הרב-טוראי "אקח אותה ותודה לך גברתי מקרב לב."

הוא מיד העיר את החברים, שם את המפה על הארץ וקרא "תתכסי!" ובאמת הם באותו לילה אכלו ארוחה נהדרת שהופיעה על המפה.

בלילה אחרי זה שמר הטוראי כשבאה האישה ורצתה לשבת ליד האש.

"שבי, גברתי. את מוזמנת לשבת ולהתחמם כאן." ואחרי שהיא ישבה זמן מה קמה אמרה:

"תודה לך. ובתמורה קבל את הדבר הזה" והיא נתנה לו משרוקית.

"מה אעשה בה?" שאל הטוראי "אין לי על מי לשרוק."

"אבל מתי שתשרוק בה" אמרה האישה "הופיע לפניך גדוד חיילים והם יעשו כל שרק תצווה להם." היא הלכה והחיילים לא רואו אותה יותר.

הם המשיכו ללכת עד שהגיעו לעיר שבה חיה נסיכה גאוותנית. היא הזו אהבה לשחק קלפים וידעה לשחק זאת היטב. לכן הסכימה להתחתן עם

אדם שיוכל לנצח אותה במשחק. גם הסמל היה שחקן קלפים מעולה והוא החליט לנסות את מזלו במשחק עם הנסיכה. הלך לארמון שבו היא חיה והציע לה לשחק אך היא שאלה: "על מה נשחק? אם אפסיד, תקבל אותי לאישה. אך מה אני אקבל אם תפסיד?" "הנה את הארנק שלי" אמר הסמל. "מה תועלת בארנק ריק?" אמרה הנסיכה. "הוא אולי ריק" ענה הסמל "אך ראי" והוא הפך את הארנק ומטבעות זהב התחילו ליפול לידו. הנסיכה הסכימה לשחק כנגד הארנק. אך היא סידרה ראי מאחורי ראשו של הסמל, כדי שתוכל לראות את הקלפים שבידיו. כך היא ניצחה אותו בקלות והוא נאלץ להיפרד מהארנק. אלא שהנסיכה הייתה כה יפה ונחמדה שהסמל התאהב בה. הוא ביקש מרב-טוראי שישאיל לו את מפת הפלא שלו ואם המפה חזר אל הנסיכה ושאל: "האם תסכימי לשחק שוב כנגד המפה הזו?" והיא אמרה "המפה נראית יפה, אך היא לא

מתאימה לכלי השולחן שלי." אזי הוא שם את המפה על השולחן ואמר "תתכסי" ועל המפה הופיעה ארוחה טעימה ביותר. הנסיכה ידעה שהראי שלה יאפשר לה לנצח אותו בקלות ולכן הסכימה לשחק כנגד המפה ובאמת ניצחה שוב ולקחה ממנו את המפה. אותו הדבר קרה עם המשרוקית אך הפעם הסמל השגיח היטב וידע שהנסיכה מרמה אותו. הוא לא אמר דבר, חזר לחבריו, הסביר להם את מעשה מרמה וביקש את סליחתם. הם סלחו לו והלכו כל אחד לדרכו. הסמל הלך והלך עד שהגיע לנחל שמעליו גדלו עצי תאנים, שחורות ולבנות. הוא היה רעב ולכן קטף קצת מהתאנים וישב כדי לאכול. הוא אכל תאנה שחורה אבל נעשה צמא וניגש לנחל כדי לשתות. וכשהביט על הבבואה שלו במים ראה שבמקום אוזניים צמח לו זוג קרניים של תיש. נבהל ולא ידע מה לעשות, רק היה רעב עדיין והחליט קודם לאכול. אכל תאנה לבנה וכשהביט במים ראה

שתחזירי לי את הארנק, המפה ואת המשרוקית
שהרווחת אצלי במרמה."
היא מיד ציווה להביא לה את החפצים והבטיחה
להחזיר לו אותם ברגע שיסלק את הקרניים. הוא
נתן לה תאנה לבנה וברגע שהיא אכלה אותה
הקרניים נעלמו. הסמל לקח את הארנק, המפה
והמשרוקית ואחרי שהכל היה כבר בידיו שאל:
"האם עכשיו תינשאי לי?"
"לא" ענתה "למה שאעשה זאת?"
"כי רימית ולא ניצחת ביושר."
"זה יתכן" ענתה "אבל זו לא סיבה להינשא לך."
אזי הסמל שרק ממשרוקית הפלא והארמון התמלא
בגדוד חיילים. והסמל אמר "אם לא תינשאי לי
החיילים האלה יעצרו את אביך המלך ואני אשתלט
על הממלכה."
אז הנסיכה הסכימה להינשא לו. אחר כך הסמל
קרא אליו את שני חבריו, הטוראי והרב-טוראי, נתן
להם הרבה מתנות יקרות וכולם חיו ביחד בעושר
ובאושר.

שהקרניים שלו נעלמו. אזי הבין שהתאנים
השחורות גורמות לקרניים לצמוח והלבנות מורידות
אותן. הוא קטף עוד קצת תאנים משני הסוגים, חזר
לארמונה של הנסיכה ושלח לה תיבת תאנים
שחורות, כאילו אות הוקרה ממעריץ אלמוני.
אחרי זמן מה בעיר התפשטה שמועה שלנסיכה
צמחו קרניים על ראשה והיא מוכנה לתת כל דבר
למי שיצליח להוריד אותן.
הסמל חזר אז לארמון, בא אל הנסיכה ואמר:
"אוכל להוריד את הקרניים שלך, אבל אני רוצה